

Kalliolla

Säv. Mauri Kiviniemi
San. Risto Rantanen

Hemmo Kallio on tässä
hahmossansa jyhkeässä
Hän on varsinainen ässä
kotikylillään.

Hemmo, kivikova jätkä
huulessansa tumppisätkä
parkkiruudussaankin prätkä
rauhaan jätetään.

Hemmo Kallio kun pauhaa
turpavärkki paskaa jauhaa
Siinä muutkaan ei saa rauhaa.
höpötykseltään.

Ei laakereillaan lepäile
Eikä kukaan epäile
Luonto kivikova on
kylän Hemmo Kallion.

* * * * *

Luoto ulkosaaristossa
jossain meren kainalossa
kallioinen aallokossa
rauhass olla saa.

Luodolla vain kolme puuta
sekä saunamökki, muuta
ei, vain graniittia, tuulta,
rantaa rauhaisaa.

Mukavuuksia on vailla
tölli, silti hullun lailla
Hemmo kesäperjantailla
sinne suunnistaa.

Pieni paatti puksuttaa
kohti saarta taivaltaa.
Venettänsä keinuvaa
Hemmo taiten ohjastaa.

Kokka rantaan kolahtaa
Varpaat veteen solahtaa.
Luonto kivikova on
myöskin rantakallion.

Pienen saunan hämärässä
niinkuin karhu pesässänsä
kiukaan kanssa hiiltymässä
Hemmo kyyhöttää.

Savusauna heiveröinen
kirkas taivas tähtivöinen
meren selkä kesäöinen
mielen piristää.

Vaiti katsoo aavaa merta
Hemmo saunan rappuselta
kyyneleenkin joka kerta
pienen tiristää.

Rantaan jalanjälki jää,
sen tuuli kuivattaa.
Kaikki mainen häviää,
luonto miehen valloittaa.

Merituuli karheaa
ihoaan kun koskettaa,
se kivikovan luonnon rauhoittaa.

Laakereillaan lepäillen
Mitään tuskin epäillen
Luonto löylynpehmeeks on
saanut Hemmo Kallion.

Luoto pikkuruinen
karuimmalla lumollaan
on paratiisi jossa Kallio on kumollaan.
Ei ulkokuorella tai rahalla
vaan karuimmalla mökkipahalla
on mahti onnistua hemmottelemaan.